

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko A. S. i S. S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. S. i S. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 28 sierpnia 2024 r., V ACa 892/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanych na rzecz powoda 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwany do dnia zapłaty

UZASADNIENIE

Pozwane A. S. i S. S. wniosły skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 sierpnia 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa Banku S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Pozwane uzasadniły wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następującego zagadnienia prawnego: *Czy w sytuacji gdy przedsiębiorca, pomimo dysponowania pełnym zakresem informacji nt. celu udzielanego finansowania, proponuje kredytobiorcy zawarcie umowy w oparciu o*

wzorzec umowy właściwy dla kredytów udzielanych konsumentom, może następnie podważać przysługiwanie kredytobiorcy statusu konsumenta? Podnoszą również, że skarga jest oczywiście zasadna, ponieważ sąd utrzymał w mocy kwestionowaną umowę kredytu pomimo jej sprzeczności z naturą stosunku zobowiązaniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, iż zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści konkretnego, wyrażnie wskazanego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23).

Natomiast przesłankę oczywistej zasadności można wykazać, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie należy więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżące nie sprostają tym wymaganiom. Zaproponowane zagadnienie prawne nie budzi wątpliwości w doktrynie, ani w orzecznictwie, w którym wskazuje się, że dla oceny, czy dana osoba fizyczna jest w konkretnym przypadku konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c., czy też nie można jej nadać takiego statusu ze względu na związek podejmowanej czynności prawnej z działalnością

gospodarczą lub zawodową tej osoby, nie ma znaczenia subiektywne przekonanie tej osoby, że nie dokonywała ona z przedsiębiorcą określonych czynności prawnych w ramach działalności gospodarczej, lecz okoliczności mogące posłużyć obiektywnej ocenie charakteru tej działalności (zob. np. wyroki SN z 4 marca 2025 r., II NSNc 243/24; z 19 lutego 2025 r., II NSNc 116/24; z 10 stycznia 2025 r., II CSKP 1262/24).

W orzecznictwie europejskim podkreśla się natomiast, że w przypadku czynności prawnych służących celom mieszanym, należy brać pod uwagę cel dominujący, w przypadku umów kredytowych istotne znaczenie ma przeznaczenie udostępnionego kapitału (zob. np. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 3 lipca 1997 r., C-269/95; z 20 stycznia 2005 r., C-464/01; z 25 stycznia 2018 r., C-498/16; z 3 września 2015 r., C-110/14).

Z ustalonego przed sądami *meriti* stanu faktycznego niniejszej sprawy wynika jednoznacznie, że zakup całej kamienicy wraz z mieszkaniami zajmowanymi przez lokatorów jeszcze przed zawarciem kwestionowanej umowy kredytu miał służyć celom mieszanym – nie tylko spełnianiu potrzeb mieszkaniowych rodziny pozwanych, lecz również uzyskiwaniu dochodu z najmu pozostałych lokali. Natomiast zważywszy że proporcja między jednym a drugim celem wskazuje na dominację komercyjnej funkcji nabytej nieruchomości, sądy powszechne zgodnie z zasadami oceny dowodów oraz orzecznictwem sądów polskich i TSUE przyjęły, że pozwane nie występowały w charakterze konsumentek. Sąd Najwyższy natomiast związany jest ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przez sądy *meriti*, co wynika z art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Również argumenty dotyczące oczywistej zasadności skargi okazały się bezskuteczne. Powołując się na wyrwane z kontekstu zdanie z uzasadnienia uchwały SN z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22 skarżące nie dostrzegły, że uwagi dotyczące sprzeczności z naturą stosunku zobowiązaniowego dotyczyły w owej sprawie sytuacji, w której umowa kredytu zawarta z konsumentem nie nadaje się do dalszego wykonywania po usunięciu z niej klauzul uznanych za niedozwolone. W niniejszej sprawie zaś w ogóle nie doszło do usunięcia z treści umowy jakichkolwiek

postanowień, ponieważ sankcja z art. 385¹ § 1 *in principio* k.c. nie znajduje zastosowania do umów o innym charakterze niż konsumencki.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 98 i k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mariusz Załucki

[SOP]